

Jasmien
Vandermeeren

Sterf, slet!

roman

B&L

Voor Tony – die me heeft getoond wat liefde wél is.

CHAPTER ONE

Op een zomers warme, vroege vrijdagochtend scheurt de bus vanuit Praag door een golvend mozaïeklandschap van appelgroene weilanden en flessengroene maisvelden richting Horažďovice – een klein Tsjechisch stadje dat voorlopig een blanco blad is in mijn hoofd, buiten het aantal geschatte inwoners dat ik heb opgezocht op Wikipedia. Van die 5428 inwoners zijn er omstreeks middernacht vier naar Peru op reis vertrokken met het vliegtuig. Omdat hun riante villa beschermd moet worden tegen allerhande gespuis, mag ik tijdelijk hun plaats innemen. Een onredelijke angst bekruipt me dat ik zelf gespuis ben, en dat de overige 5424 inwoners me zullen ontmaskeren, om me vervolgens op een bamboestok te spietsen, door mijn kont- en keelgat, en me te roosteren boven een vuurtje. *Niet nu*, niet nu ik eindelijk de liefde heb gevonden. Ik ben onschadelijk, ik ben hier niet om keet te schoppen of alle mannen van de stad te verleiden – wat ze ook over me zeggen!

De eigenares van het huis stuurt mij toevallig net een bericht, waarin ze vriendelijk en toch onomwonden uitlegt dat de code die ik heb gekregen om de deur te openen niet voor hun eigen woning is, maar voor een opgedaan schuurtje nabij het huis, waar ik zal slapen. Dat stond in het zoekertje, schrijft ze, maar was misschien niet erg duidelijk. Nee, dat was het niet. Vanuit het bijgebouw, lees ik vervolgens, kan ik ook de boel in de gaten houden. Daar is overigens ook een klein keukentje, een toilet en een bescheiden badkamer met douche. Verder mag ik geen ongenode gasten binnenlaten, moet ik de fietsen laten staan en mag ik geen hout gebruiken om buiten een vuurtje te stoken, wegens brandgevaar. Er is altijd het risico dat je met een housesitter een Trojaans paard binnenhaalt dat zich ontpopt

tot een regelrecht varken, eens het de ommuurde burcht is binnengerold. Ik begrijp de voorzichtigheid. Daarom antwoord ik geruststellend dat ik hun wensen zal respecteren, en sluit af met drie 'gevouwen handen'-emoji's om mijn dankbaarheid uit te drukken en twee, nee drie hartjes, om mijn welwillendheid nog extra te benadrukken.

Ik zal maar niet tegen Samuel zeggen dat ik niet eens de villa binnen mag, en dat ik dat nu pas te weten ben gekomen. Hij is een en al orde en doelgerichtheid, lijstjes en afgevinkte hokjes. Hij dubbelcheckt. Hij wéét. Hij besluit. Hij voorziet. Wel vijftig Atomaschriften vol heeft hij met allerhande puntjes, deadlines, plannen – groots en klein. Geen enkele emotie valt eruit op te maken, tenzij dan misschien door de zwaar aangezette cirkels rond sommige woorden en de uitroeptekens. Samuel heeft mij voor mijn veertigste verjaardag – die ik in Tsjechië zal vieren op mijn eentje – ook een Atomaschrift cadeau gedaan. Toen hij me het maagdelijk witte schrift overhandigde, gewikkeld in gekreukt krantenpapier, dacht ik: dit is pure liefde, een schrijver die zijn schrijvend lief een schrift cadeau doet. Hij moet wel van me houden. Diep vanbinnen voel ik echter dat hij gewoon wil dat ik stop met mijn chaos op hem af te wentelen. Het is een aanmaning, een subtiele hint dat ik beter wat meer zoals hij zou zijn. Meer georganiseerd. Of minder mezelf, minder chaotisch eerder. Hij wil ook dat ik mijn gevoelens aan het papier toevertrouw, en niet altijd aan hem. Plus, hij wil niet zorgen voor een vrouw die vergeet welke dag we zijn of die moeite heeft om een reis tot in de puntjes te plannen, hij wil gelijkwaardigheid. En onafhankelijkheid. Ja, Samuel is een en al onafhankelijkheid. Hij is sterk. Hij staat er. Hij laat zich niet onderwerpen. Hij heeft een tattoo met de spreuk 'ni dieu, ni maître' om zijn onafhankelijkheid nog eens extra in de verf te zetten. Ik heb een lelijke tribal tattoo

op mijn rug – oftewel een tramp stamp – die ik ooit in Tenerife heb laten zetten toen ik zestien was en ook eens fuck you wou doen naar het gezag – oftewel mijn ouders. Daarom hou ik ook zo van Samuel: hij overstijgt me in alle opzichten. En daarom pende ik plichtbewust op de eerste pagina van mijn Atomaschrift een lijstje bij elkaar met wat ik zou meenemen naar Tsjechië. Ik hoopte dat hij het zou zien. Onder andere het Atomaschrift zette ik in de lijst. Heel meta. Vervolgens vergat ik het lijstje te checken en af te vinken, en was ik zelfs het schrift bijna vergeten mee te nemen. Ik griste het nog snel van zijn verder lege bureau, vooraleer ik vertrok naar Tsjechië. Hem achterna. Of tenminste: hem achterna, maar dan in een andere windrichting, om vooral niet te laten zien dat ik hem achternaging.

Al is het Atomaschrift geen onverdeeld succes, toch maak ik op aanraden van Samuel steeds vaker notities, als een echte schrijfster – maar dan digitaal, in het notitieboekje van mijn telefoon. Mijn motoriek is zodanig niet verfijnd, dat schrijven me niet afgaat. Samuel heeft een sierlijk handschrift, terwijl mijn krampachtig neergepote handschrift lijkt op dat van een dementerende bejaarde met frozen shoulder. Daarom. Ik open uit verveling mijn digitale notities, scrol er doelloos door en zie nu dat er op datum van 26 juni staat: 'Oorlel van Morelli!!!!' - een herinnering aan Samuel die mijn doorge-scheurde oorlel voor het eerst had opgemerkt, toen we nog niet zo lang samen waren. Ooit had een dronken vriendin mij iets te onstuimig omhelsd en was mijn oorring aan haar trui blijven haken waarop ze – TSJAKKA – in één ruk uit mijn oor werd getrokken en mijn lelletje doorscheurde. Sindsdien lijkt mijn oorlel op de gespleten hoof van een hertje. Samuel had huiverend gekeken toen hij de scheur zag, vlak voor we naar een feestje vertrokken. Hij bedekte het kapotte oor met een paar lokken haar. 'Zo, dat is beter', zei hij kordaat. Op

het feest voelde ik mijn oor constant gloeien. Ik dacht aan de theorie van Morelli, terwijl ik mezelf wijn inschonk. Door die onderzoeksmethode leerden ze vervalste schilderijen te identificeren aan de hand van details als nagels of een oorlel. Vroeger bestudeerden kunstkenneren vooral de grote lijnen: de compositie, kleurensamenstelling, opbouw van lagen. Maar de oorlelletjes zagen ze over het hoofd, terwijl die veel belangrijker bleken. Door zo'n onnozel oorlelletje konden ze uiteindelijk zelfs de dubbelgangers van Saddam Hoessein ontmaskeren. Had Samuel mij ontmaskerd of had ik hém ontmaskerd? Was ik te beschadigd of hij te kritisch? Zou hij elk detail aan mij voortaan onder de loep leggen? Ik typte 'Oorlel van Morelli!!!!' in mijn digitale notities. Samuel zag me plots staan en geuwde gespeeld moe – hij wilde blijkbaar ook naar huis. Vervolgens trok hij veelzeggend een paar keer zijn wenkbrauwen op, als seksuele toespeling. Ik schoot gecharmeerd in de lach. Die man was helemaal niet te kritisch, dacht ik gerustgesteld, terwijl ik met lichte flanelen benen zijn richting uitzweefde en mijn meest lieflijke glimlach opzette. Nee, ik was te beschadigd.

Ik sluit mijn telefoon af en word mij weer bewust van de mensen rondom mij. Alle passagiers – onder wie ikzelf – deinen als weke spaghettislierten op eenzelfde ritme mee: bocht in, bocht uit, helling op, helling af, terwijl onder onze voeten de zware motor vuuuuuuu-vuuuuu de benzineslokkende bus aandrijft. Plots staat de zon als een halve eierdooier op de einder. Weer een zonsopgang gemist omdat ik zo nodig zes emoji's moest uitkiezen om een vreemde ervan te overtuigen dat ik de beste intenties heb. Wel goed dat de zon er is, bedenk ik, en dat ik niet nog een halfuur lang in de regen van de bushalte naar mijn bestemming moet wandelen, al zeker niet na mijn vermoeiende nachtelijke reis met de trein.

Bomenrijen wisselen vlaktes af – en ik sluit een paar seconden mijn zware ogen voor het flitsende traliewerk van felle zon

en zwarte schaduw dat aan mij voorbijtrekt. Opeens knakt mijn nek bruusk doordat ik ongemerkt in het gat van een diepe slaap ben getuimeld. Ik schiet wakker en trek het speeksel in dat al bijna geniepig mijn mond wilde verlaten langs een omlaag hangende, slapende mondhoek. Een dof gevoel van ontwenning ploft als een vuist in mijn maag. Samuel zit in het hippe Berlijn, en ik straks in een ommuurde burcht in het midden van nergens. O, de afstand! Even zie ik hem haarscherp op mijn netvlies, hij hangt boven mij en houdt zijn ogen dicht, terwijl hij me neukt. Aan wie of wat denkt hij? Ik zie hem mechanisch heen en weer bewegen, terwijl hij zijn lippen geconcentreerd op elkaar houdt, alsof hij zijn best moet doen om bij de les te blijven. Om bij mij te blijven.

De bus remt abrupt en ik schiet naar voren. Ik voel dat de kleine labboon die mijn clitoris tot voor enkele seconden was, intussen een hongerige, glibberige, kronkelende anaconda met een eigen pulserend hart is geworden die mij levend verteert. Ik wil hem voelen. Ik moet hem voelen. Ik heb hem nodig. Wat zou hij aan het doen zijn? Schrijven wellicht aan zijn nieuwste bestseller. Of masturberen misschien. Maar dan zonder porno, want dat vindt hij vrouwonvriendelijk. Misschien is hij een vrouw aan flarden aan het neuken? Een influencer slash model slash striptekenares van 23 met glanzend bruin krullend haar, benen met dijspieren die langer zijn dan een Frans brood, en een buitenaards strak kutje dat vacuüm trekt van zodra je er iets in stopt. Nee, dat zou hij niet doen. Toch voelt de gedachte als een mes, recht tussen mijn benen, recht in het hart van de anaconda. De anaconda sterft en wordt weer een boon. Ik word steeds misselijker van het deinende landschap, van de hobbelige bus, van de slome passagiers die slaperig heen en weer wiegen, van de zuipende motor, van mijn dwalende wangedachten. Waarom kan ik niet gewoon veilig bij Samuel zijn en me als

een anaconda – maar dan een aalbare, neukbare – om zijn lijf wikkelen? Waarom moest ik hier naartoe?

Juist, ik wil de machinerie van mijn carrière draaiende houden en in alle rust datingcolumns schrijven. Nu ik Samuel heb, moet ik enkel nog een einde breien aan de reeks. Ik kan eindigen in schoonheid, zoals ik beloofd heb aan mijn hoofdredacteur, de man aan wie ik toch mijn hele carrière te danken heb en voor wie ik iets wil terugdoen. Materiaal heb ik nog genoeg, vreemde mannen zijn er bij de vleet in het datingwereldje. Het is enkel nog een kwestie van een mooie spanningsboog te creëren en de lezer tot op het einde op het puntje van zijn stoel te houden, zoals in een goeie romcom. Nog vijf columns te gaan. Zal ze of zal ze niet de liefde van haar leven vinden? Alleen ik weet het antwoord voorlopig. En Samuel natuurlijk. Die zegt nooit iets over de inhoud van mijn columns. Ik voel dat hij ze banaal vindt, en soms zelfs lachwekkend. Het was ook nooit mijn bedoeling om van de columns iets hoogstaands te maken, het doel was om een veeleisend lezerspubliek aan het lachen te krijgen door mezelf als overgevoelige, neurotische loser in de betonharde wereld van de datingapps te portretteren, en af en toe wat van mijn seksuele escapades erin te verweven. Die strategie was toevallig een gat in de markt, en daardoor heb ik tijdelijke roem vergaard. Nu ja, ‘roem’. Als je het roem kan noemen dat een horde geile pikken me al springend op hun overvolle balzak achternazit.

Seks verkoopt altijd en overal, en het is niet omdat ik een bestsellende columnreeks heb geschreven, dat dat iets zegt over mijn talent. Kwantiteit is nog geen kwaliteit. Dat zegt Samuel ook altijd. Samuel heeft écht talent. Schrijven is dan ook zijn hele identiteit, zijn passie en zijn levensstijl tegelijk. Als Samuel niet aan het schrijven is, dan leest hij boeken en analyseert ze. Hij schrijft opmerkingen met potlood in de

kantlijn en onderstreept zinnen die hij mooi vindt. Hij woont in een huis met wanden van papier, volgestouwd met rijen boeken. Er ligt ook altijd een stapel boeken naast het bed die hij nog moet lezen. 's Nachts torent de stapel gevaarlijk boven me uit en wordt een boekenmonster dat met mij wil vechten om Samuels aandacht. Zelfs aan de toog in zijn stamkroeg zit hij diep met zijn neus in de boeken. Dan maakt hij zich 's avonds bij thuiskomst druk dat er weer zoveel vrouwen met hem aan het flirten waren, simpelweg omdat hij een man is die leest en niet gewoon naar een scherm zit te staren. Dat zegt volgens hem véél over de huidige staat van ‘de man’. Barbaren zijn het, stuk voor stuk. Ongeletterde losers. Wat moet daarvan komen? Samuel is een feminist, het lot van vrouwen ligt hem na aan het hart, zoveel is duidelijk.

Als hij tot slot niet leest of effectief aan zijn boek schrijft, geeft hij les over schrijven. Hij legt als ambassadeur van de letteren de lat hoog voor aspirerende schrijvers. Toch vindt hij dat ik maar beter geen boek schrijf. Het is prachtig dat vrouwen tegenwoordig steeds meer boeken schrijven én lezen, oppert hij, maar daarmee bereik je nog geen mannen en jongeren. Zij lezen steeds minder, en duwen daarmee de literaire verschraling verder door. Hij zegt ook dat ik er nauwelijks van zal kunnen leven, dat er niks meer te rapen valt, dat de ontleding straks totaal is, dat de koek steeds meer verdeeld moet worden tussen emanciperende minderheidsgroepen omdat de doorgedreven identiteitspolitiek uitgeverijen in haar greep houdt. De schrijver is volgens Samuel willens nillens geworden tot zelfpromotiemachine die zichzelf in de markt moet zetten in plaats van te schrijven. Hij kan dat, hij heeft zijn reputatie al mee, hém gaan ze niet aanvallen, hij wordt gerespecteerd. Maar die zelfpromotie zou in mijn geval enkel leiden tot nog meer ongewenste aandacht van twijfelachtige sujetten op social media die mijn boek in geen honderd jaar

zullen kopen. Het is hen niet echt om mijn inhoud te doen, vreest hij, daarvoor heb ik mezelf iets te hard neergezet als oppervlakkige vrouw die – wee o wee – geniet van seks. Dat is zelfs voor de gemiddelde vrouw te bedreigend. Dus – helaas. Ik voelde dat hij me wilde beschermen, en nam me voor om zeker geen boek te schrijven. *Niet nu*. Het zou ook raar zijn dat ik dan ergens zijn concurrente zou worden, en dat we mogelijks op hetzelfde moment een boek zouden uitbrengen. Ik had nu net iemand gevonden na twee jaar zoeken, dat moest ik niet op het spel zetten door te veel ineens te willen. Boven alles wilde ik mezelf echter de afwijzing besparen. Van wie precies, wist ik niet zeker.

Op de bus zijn drie jongens me aan het aanstaren die – zo ruik ik vanop afstand – op het toppunt van hun puberteit zijn. Ze zien dat mijn diepe décolleté in schril contrast staat met het brave pastorale landschap buiten en de locals op de bus. Hun blik zegt: a) ik vind je sexy en ook b) maar je moet je schamen omdat ik je sexy vind, je probeert te hard, vuile slet, hoer van Babylon, bedriegster, bron van alle kwaad. Het is de perfecte combi van haat en liefde, van verafgoding en demonisering in één blik, van yin en yang.

Ik kijk intussen ook zo naar mezelf, door het nauwe sleutelgat van onze samenleving. Elke tien minuten monster ik mezelf onwennig in het scherm van mijn gsm. Toevallig zie ik dat de eigenares van het huis net een duim stuurt op mijn berichtje. Een duim is de meest onderkoelde reactie ooit. Haat ze mij? Wantrouwt ze mij? Vreest ze dat ik effectief gespuis ben? Ik moet haar geruststellen! Ik hou mezelf echter tegen en wil in plaats daarvan op automatische piloot mijn socials checken. Dan pas herinner ik me dat ik de apps heb gewist, omdat ik minder tijd aan mijn scherm wilde kleven. Samuel zegt altijd dat ik verslaafd ben aan mijn telefoon, dus wou ik

hem imponeren door alle apps er ineens af te gooien. Ik staar daarom naar een leeg scherm, de puberende jongens staren naar mij. Finaal kijk ik naar mij door hun ogen – en word ik een vrouw in een pornofilm die door hen alle drie wordt geneukt, gepakt, volgestopt met piemels, die wordt volgespoten met zaad. Ik moet minder gewelddadige porno kijken. Maar ik ben een geëmancipeerde vrouw, waarom zou ik niet geil vinden wat een man geil vindt? Misschien had ik toch iets anders moeten aandoen. Ach, nee. Zij moeten zich maar leren bedwingen. Anderzijds wil ik hier ook niet per se een statement maken, in den vreemde. *Niet nu*.

Is het normaal dat ik automatisch denk aan die groepsverkrachting op de bus in India? De vrouw werd afgeslacht, haar ingewanden uit haar lijf getrokken. Ik tol, ik tuimel. Mijn brein is een spookhuis. Ik moet stoppen met mezelf de stuipen op het lijf te jagen, zulke dingen gebeuren uitzonderlijk. Maar toch. Voorzichtigheid is geboden. De kop intrekken, onder het maaiveld blijven. Niet te veel de aandacht trekken. Niet hier en niet in mijn columns. *Niet nu*. Samuel zegt dat hij er alleen maar van kan dromen, van alle aandacht die ik krijg. Plus, er zijn vrouwen die nooit aandacht krijgen en die géén stem hebben. Hoe verwaand zouden die mij vinden??

Dat ik geprivilegieerd ben, weet ik ook wel. Ik word overal op mijn wenken bediend en krijg cadeautjes van aanbidders. Iemand heeft me geld aangeboden om met mij te kunnen doen wat hij wil – véél geld. Nee, dat zeg ik maar, ik heb het exacte bedrag nooit gevraagd. Het was een jongen van zeventien die me dat bericht stuurde, zoveel zakgeld zal hij wel niet gehad hebben. Dickpics krijg ik niet meer, omdat mannen voelen dat ik hen dan weleens te kijk zou durven zetten in de column. Daar ligt blijkbaar de grens. Al de rest kan wel. Telefoonnummers krijg ik bij de vleet. Zelfs de conducteur

heeft mij op date gevraagd en zijn nummer gegeven toen ik naar huis spoorde en als een van de laatste passagiers op de trein zat. Ik bedankte vriendelijk, en dus kijkt hij tegenwoordig dwars door me heen als hij mijn digitale ticket scant, alsof ik een product ben op de kassaband in de supermarkt. Een man op straat heeft mij dan weer achtervolgd tot bij me thuis, en heeft een briefje in mijn brievenbus gestopt met zijn telefoonnummer erop. De laatste keer dat ik in een wellness kwam, had nog een andere man zich naast mij gezet in de rustruimte, en was hij ostentatief mijn column beginnen lezen in de krant die hij eerst nog in de zak van zijn badjas had steken. Ik herinner me de hartkloppingen die ik kreeg toen hij over de rand van de krant naar mij keek en mij verder uitkleedde met zijn ogen, terwijl zijn pik peilend vanonder de rand van zijn half openhangende badjas piepte – als de periscoop van een duikboot. Aangezien ik al zo goed als naakt was, voelde dat uitkleden met zijn ogen eerder alsof hij de huid van me afstripte en me pelde als een banaan. Ik viel meteen uit elkaar en ben als een trillend hoopje organenpudding met door elkaar gerammelde botten naar huis vertrokken.

Op de bus naar huis belde ik mijn beste vriendin Jorinde – met haar eeuwige-feeke-façade. Sinds kort zit ze in de menopauze, en geeft ze nul zieren om wat anderen denken. Ze wil niet benaderd worden door mannen of door mensen in het algemeen. Ik ben de enige voor wie ze nog de telefoon opneemt. Berichten worden genegeerd. Voiceberichten al zéker – die associeert ze met psychopaten die denken dat iedereen zomaar tijd én voldoende stilte voorhanden heeft om berichten te beluisteren. ‘Ik heb een tweeling van vijf die nooit zwijgt, dus moet ik echt ergens apart gaan zitten om zo’n bericht te beluisteren. Dat creëert verwachtingen. Spanning. Maar dan blijkt het gewoon onsamenhangend gewauwel en wat ruis te zijn. Om woest van te worden!!’ Ruw geschat bestaat ze uit

50% onverschilligheid en 50% pure razernij om alle zorg die ze sinds jaar en dag gratis in anderen heeft geïnvesteerd, zonder te denken aan wat ze zelf eigenlijk nodig heeft. Veel mensen hebben het daarom in de voorbije tijd moeten ontgelden: de bazige juf van haar vijfjarige tweeling, de seksistische bediende in de autokeuring, de hoogmoedige fietser zonder helm die haar roekeloos wilde voorbijsteken toen ze haar tweeling met de auto afzette aan school. Hij knalde als een soort cartooneske Road Runner vlakaf tegen haar openvliegende deur, en was vervolgens op haar motorkap beland. In plaats van medelijden en een ijspak om de buil op zijn voorhoofd te doen ontzwellen, kreeg hij een scheldtirade naar zijn kop die hij bij leven niet meer zal vergeten.

Toen ik haar op de bus naar huis vertelde over het voorval met de piemelperiscoop, schoot Jorinde ook weer meteen in de razernijmodus. Ze begreep niet dat ik wel voldoende lef heb om te schrijven over seks, maar blijkbaar onvoldoende lef om van me af te bijten. Ik verdedigde mij dat ik het zelf ook zocht, dus dat ik niet te hard wilde reageren. Ik schrijf soms over seks, dus krijgen sommige mannen als vanzelf een soort kortsluiting in hun brein. Ik moet mild voor hen zijn, hen niet te veel bruuskere. Wie weet wat er anders zou gebeuren?

Jorinde zei niks, waaruit ik kon afleiden dat ze of veelvuldig met haar ogen rolde, of haar schouders optrok. Haar stiltes spraken altijd boekdelen. Maar ook haar woorden spraken boekdelen. Zo zei ze ooit eens dat ik vooral het soort mooi ben dat mannen appreciëren. Die zin leeft sindsdien in een apart kamertje in mijn hoofd, en heeft daar een heel leven uitgebouwd. Zou ik er echt zo anders uitzien als er geen mannen zouden zijn? Nee toch. Alsof ik mij zo laat bepalen door hun blik. Bovendien wil ik mij ook niet laten bepalen door Jorindes blik. Misschien is ze wel jaloers op de aandacht die ik krijg?

Nee, stop. Wat een vreselijke gedachte. Ik voel me onmiddellijk schuldig dat ik dat nog maar durf te denken.

Sinds ik de column schrijf en zowel word aanbeden als ver-guisd, ben ik echt veel te wantrouwig. Iedereen wil me precies altijd weer neuken of kapotmaken – of beide – en dat fuckt met mijn brein. Ook daar wonen intussen twee ikken – één vrouw die gelooft dat ik het systeem uitdaag door openlijk te praten over seks, en een andere vrouw die gelooft dat ik het systeem net bevestig door openlijk te praten over seks. Jorinde vindt alleszins dat de krant mijn haters precies nog meer tegen mijn fans wil opzetten en kickt op polarisatie, louter om de clicks en de likes. Maar de redactie doet dat niet bewust, die respecteren mij echt wel. Jorinde ziet gewoon overal spoken van het patriarchaat. Ze snapt bijvoorbeeld ook niet dat mijn bazen telkens clickbaittitels gebruiken voor mijn columns, terwijl dat soms echt onrecht aandoet aan de meer gevoelige inhoud en mensen er ronduit ziedend van worden omdat ze zich bedrogen voelen en in hun mannelijkheid geraakt. Hebben ze nu net een wijvencolumn gelezen? Vrouwen hebben dan weer het omgekeerde: die worden al ziedend van de titel en gaan zelfs zonder de column te lezen in de aanval. Maar dat is hoe het werkt natuurlijk! Zolang de lezer klikt op dat soort titels en het bereik van de krant groeit, zal het systeem onveranderd blijven.

Misschien twijfel ik onderwijl zélf of mijn columns het zonder clickbait wel zo goed zouden doen. Wat stel ik voor, als onbekende niemand in het schrijverslandschap? Ik mag al blij zijn dat ik een podium krijg van de krant. Dat zei ik ook tegen Jorinde, toen ze mij verweet dat ik niet meer van me afbijt. Dit kon mijn grote doorbraakmoment in de media worden, dus moest ik niet zeikerig beginnen doen of op mijn strepen beginnen staan. Dat kon later nog, als ik écht was

doorgebroken, met de vuist omhoog, recht door het glazen plafond. Eerst moest ik likes en een publiek verzamelen, liefst zoveel mogelijk. Mijn vriendin zei al water-bij-haar-wijn-doende dat het dan goed was, als ik er zo over dacht, maar ik voelde dat ze me niet echt geloofde. Hoezo zou ik later op mijn strepen staan? En was mijn doorbraakmoment niet al een feit? Mensen gaan nooit meer van me pikken dan op dit moment, nu ben ik nog relevant. Ja, relevant! Dat is het woord. Ik was ook nooit meer neukbaar dan nu. De kans is effectief klein dat er nog een beter moment komt om de held uit te hangen. Het zal zeker niet gebeuren wanneer niemand nog een zak geeft om het meninkje van deze verschrompelende vagijndrager. De grafiek van mijn neukbaarheid zal sowieso een flinke duik naar beneden nemen, nu ik veertig ben. Ik wil fronsen bij die akelige vaststelling, maar neem me voor om dat niet meer te doen, want mijn voorhoofdrimpels zijn al navenant.

Samuels grafiek van neukbaarheid gaat dan weer steil omhoog. Hij hoeft zich als vijftiger man veel minder zorgen te maken en wint alleen maar aan aantrekkingskracht, vooral dan bij jonge vrouwen die een oudere, in hun veronderstelling emotioneel meer volwassen man zoeken. Samuel heeft in het recente verleden dan ook vaak jongere twintiger vrouwen gehad. En nu is hij bij mij. Zelf zegt hij dat hij niet eens op jonge vrouwen valt, dat die jonge vrouwen hém kozen, dat ze zich aan zijn voeten wierpen en dat hij een bijna vaderlijke drang voelde om zich over hen te ontfermen. Het waren toevallig ook allemaal vrouwen die een slechte band hadden met hun vader, dus dat kwam goed uit. Een soort transactie was het, een ruil, een goeie deal. Hij ontfermde zich over de ontredderde vrouwen, en zij gaven hem – ja, wat eigenlijk? Liefde, geile seks en aanzien. Dat is niet min.